

# Daniels bok – nummer åttiosju

## *Avtäckandet av liknelsen om de tio jungfrurna: en djupgående resa genom adventismens historia*

Jeff Pippenger  
2024-02-20

Liknelsen om de tio jungfrurna åskådliggör adventfolkets erfarenhet.

Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 illustrerar också adventfolkets erfarenhet. Den stora striden, 393.

Milleritiska adventister uppfyllde liknelsen till punkt och pricka.

”Jag blir ofta hänvisad till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning på denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta att vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Historien om den förste ängelns rörelse representerar den tredje ängelns rörelse, och liknelsens slutliga fokus är huruvida jungfrurna äger oljan, som är den sena regnets budskap.

”Det finns en värld som ligger i ondskan, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggan,—sovande, sovande. Vilka känner själanöd för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar förs till framtiden, då signalen skall ges: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.’ Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa oljan för att fylla på sina lampor, och alltför sent kommer de att finna att karaktären, som representeras av oljan, inte kan överföras. Denna olja är Kristi rättfärdighet. Den representerar karaktären, och karaktären kan inte överföras. Ingen människa kan förvärva den åt någon annan. Var och en måste för egen del vinna en karaktär renad från varje syndens fläck.” Bible Echo, 4 maj 1896.

“Oljan” i liknelsen representerar “karaktär” och även “Kristi rättfärdighet”. En helgad karaktär frambringas endast av dem som äter Guds ord.

Helga dem genom din sanning: ditt ord är sanning. Johannes 17:17.

”Oljan” är också Guds Andes budskap.

”Gud blir vanärad när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene olja som han skulle utgjuta i våra själar för att vidareförmedlas till dem som är i mörkret.” Review and Herald, 20 juli 1897.

”Oljan” är budskapen i Guds ord som förmedlar den helgande närvaron av Kristi rättfärdighet. I liknelsen om de tio jungfrurna, som också är profetian i Habackuks andra kapitel, är midnattsropets budskap, som är budskapet om Kristi rättfärdighet, såsom det framställdes genom Jones’ och Waggoners budskap i upproret år 1888.

”Herren sände i sin stora barmhärtighet ett högst dyrbart budskap till sitt folk genom äldstebröderna Waggoner och Jones. Detta budskap skulle på ett mer framträdande sätt föra fram för världen den upphöjde Frälsaren, offret för hela världens synder. Det framställde rättfärdiggörelse genom tro på Borgen; det inbjöd folket att ta emot Kristi rättfärdighet, vilken blir uppenbar i lydnad för alla Guds bud. Många hade förlorat Jesus ur sikte. De behövde få sina ögon riktade mot hans gudomliga person, hans förtjänster och hans oföränderliga kärlek till människosläktet. All makt är given i hans händer, för att han må utdela rika gåvor åt människorna och meddela den ovärderliga gåvan av sin egen rättfärdighet åt den hjälplöse mänskliga redskapen. Detta är det budskap som Gud befallde skulle ges åt världen. Det är den tredje ängels budskap, vilket skall förkunnas med hög röst och åtföljas av utjutelsen av hans Ande i rikligt mått.” Testimonies to Ministers, 91.

Budskapet är budskapet om det sena regnet.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

När den mäktige ängeln steg ned den 11 september 2001, började det sena regnet att falla som ett stänk, och milleriternas historia, sådan den framställs i liknelsen om de tio jungfrurna och i Habackuk kapitel två, började upprepas. Det var då som Guds folk i den sista tiden åt boken som var i ängels hand, och därigenom leddes tillbaka till Jeremias gamla stigar och så blev de väktare som skulle ljuda varningstrumpeten. Trumptvarningen var det laodiceiska budskapet, framställt av Jesaja som ett högt rop.

Ropa med full hals, håll inte tillbaka, höj din röst som en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder. Jesaja 58:1.

Reformationsrörelsen under den första och den tredje ängeln börjar vid en ”ändens tid”. Vid den tidpunkten sker en ”ökning av kunskap”, som skall pröva det då levande släktet, men först efter det att kunskapen har offentliggjorts som ett formaliserat budskap. Därefter blir det formaliserade budskapet ”bemyndigat”, och detta bemyndigande kännetecknas av en ängels nedstigande. Ängels nedstigande identifierar Habackuks debatt, och två klasser börjar identifiera ett budskap som antingen är det sanna eller det förfalskade budskapet om det sena regnet. De trogna blir då Guds väktare, som börjar blåsa i en varnande trumpetbudskap.

Det sanna basunbudskapet grundar sig på det ljus som framställs på Habackuks två tavlor. Det är varningen till Laodicea och den varning som identifierar Guds folks synder. Striden tilltar ända fram till den första besvikelsen, då den ena klassen blir ”hånarnas församling”, och de sanna väktarna kallas att återvända till den nitälskan för budskapet som de tidigare hade visat före besvikelsen. När väktarna återvände, insåg de att de befann sig i ”dröjsmålstiden” och att det budskap som hade misslyckats i själva verket skulle uppfyllas, men i Guds ordning. Det budskapet utvecklades under en kort tidsperiod (men likväl en tidsperiod), och när budskapet når fram framställs det som budskapet om ”Midnattsropet”, vilket helt enkelt är en förstärkning av det budskap som började få kraft när ängeln steg ned.

Vid budskapets ankomst fullbordades fullständigt en åtskillnad mellan dem som hade antagit väktarnas ställning vid ängeln nedstigande och dem som vägrade. Denna åtskillnad utmärker den tidpunkt då sigillet präglas på de etthundrafyrtiofyra tusen, före utgjutandet av det sena regnet utan den ”mätning” som lades på det sena regn som började när ängeln steg ner.

Milleriternas historia är en illustration av det sena regnet under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. I den historien grundade sig Habackuks strid på ett sant och ett falskt budskap om det sena regnet. Paulus identifierar en grupp som dem som har kärlek till sanningen, och den andra gruppen som dem som får en kraftig villfarelse, eftersom de inte har kärlek till sanningen och därför att de har trott på en ”lögn”.

Milleritrörelsen representerar en utveckling av sanningen som växer i kunskap och kraft från ”ändens tid” hela vägen fram till den Helige Andes utgjutelse vid midnattsropet. Milleritrörelsen identifierade vissa bestämda vägmärken som har sina paralleller, såsom en ”ändens tid”, en ”formalisering” av budskapet representerad av ”kunskapens tillväxt”, en ”bemyndigande” av budskapet som markeras av att en ängel stiger ned, en ”första besvikelse” som introducerar liknelsen om de tio jungfrurna, en utgjutelse av den Helige Ande framställd som ”midnattsropet”, och därefter en slutlig ”andra besvikelse”, där en hushållningsmässig dörr ”stängs” och en annan hushållningsmässig dörr ”öppnas”.

”Gud har gett budskapen i Uppenbarelseboken 14 deras plats i profetians linje, och deras verk skall inte upphöra förrän denna jordens historia når sitt slut. Den förste och den andre ängeln budskap är fortfarande sanning för denna tid och skall löpa parallellt med det som följer. Den tredje ängeln förkunnar sin varning med hög röst. ’Därefter’, sade Johannes, ’såg jag en annan ängel komma ner från himlen, med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet.’ I detta upplysande är ljuset från alla de tre budskapen förenat.” The 1888 Materials, 804.

Milleritrörelsen, som är en förebild för de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelser, var förbunden med profetiorna om de tvåtusentrehundra åren och de tvåusenfemhundratjugo åren i Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton. ”Ändens tid” inträdde vid avslutningen av ”sju tider” av Guds förbittring mot Israels norra rike. Den formella utformningen av Millers budskap år 1831 inträffade tvåhundratjugo år efter tillkomsten av King James Bible.

”Herr Miller, liksom de som i andra länder blev gripna av detta budskap, tänkte först fullgöra sitt uppdrag genom att skriva och publicera i de offentliga tidskrifterna och i pamfletter. Han publicerade först sina uppfattningar i Vermont Telegraph, en baptistisk tidning, tryckt i Brandon, Vt. Detta var år 1831.” John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Den tredje ängeln rörelse under ”ändens tid” inträdde 1989, vid avslutningen av ett hundra tjugosex år från upproret 1863. ”Etthundratjugosex” är en symbol för ”de sju tiderna”. Båda rörelserna började med en uppfyllelse av ”de sju tiderna”.

Budskapet i den tredje ängeln rörelse formaliserades år 1996 genom utgivningen av en serie artiklar med titeln The Time of the End, vilka hade publicerats i en tidskrift kallad Our Firm Foundation. Dessa artiklar publicerades två hundra tjugio år efter Självständighetsförklaringen år

1776. Budskapet i båda rörelserna formaliserades två hundra tjugo år efter en historia som var direkt förbunden med det budskap som anlände vid slutet av de två hundra tjugo åren.

Talet ”tvåhundra-tjugo” representerar förbindelsen (en länk) mellan de ”sju tiderna” av Guds förbittring mot det södra riket Juda, som började år 677 f.Kr., och början på de tvåtusentrehundra åren i Daniel kapitel åtta, vers fjorton, år 457 f.Kr. Talet tvåhundra-tjugo sammanlänkar de två profetiorna, och de två profetiorna framställdes tillsammans i adventismens grundläggande verser, vilka är Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton. I dessa verser introducerade Kristus sig själv profetiskt som ”den visse helige”, vilket är översättningen av det hebreiska ordet ”Palmoni”, som betyder ”den Underbare Talräknaren”.

Den underbare Talgivaren introducerar de två syner som representerar de två profetiska linjerna, just i de två verser som syster White identifierar som adventismens centrala pelare.

Utgångspunkten sammanbinds genom den symboliska länken av tvåhundra-tjugo år med den tid då de uppfylls år 1844. Habackuk kapitel två avslutas med vers tjugo och märker därigenom talet ”tvåhundra-tjugo” med ett annat uttryck av den underbare Talgivaren, ty versen identifierar ett grundläggande kännetecken för den antitypiska försoningsdagen, som började vid denna tidpunkt.

Men Herren är i sitt heliga tempel: må hela jorden tåga inför honom. Habackuk 2:20.

De två profetiska tidsperioder som utgör adventismens centrala pelare, och som infördes direkt av den Underbare Talräknaren, är sammanlänkade med två hundra tjugo år, och Jesus (den Underbare Talräknaren), som alltid identifierar slutet på en sak med början av en sak, markerade deras avslutning den 22 oktober 1844 med talet två hundra tjugo.

Den förste ängels rörelse, liksom den tredje ängels rörelse, började vid en ”ändens tid” (1798 respektive 1989), där de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok tjugosex identifieras. Nästa vägmärke i båda historieskeendena markeras av fullbordandet av två hundra tjugo år, vilket också är ett profetiskt kännetecken för de ”sju tiderna”, ty utgångspunkterna för de två synerna (chazon och mareh) representerar en period av två hundra tjugo år som sammanbinder dem.

Framställningen av King James-bibeln år 1611, formaliseringen av Millers budskap såsom det publicerades i tidningen Vermont Telegraph, upprättandet av Självständighetsförklaringen och publiceringen av The Time of the End i tidskriften Our Firm Foundation var alla publikationer. Början och slutet av båda de tvåhundra-tjugoåriga perioderna representerar en publikation som den historiska vägmärket. Talet ”tvåhundra-tjugo” är en symbol för en profetisk förbindelse, och alla fyra publikationerna är sammanlänkade genom att vara publikationer, och också genom det budskap som i sina respektive historier representeras som ”kunskapens tillväxt”.

Bibeln år 1611 representerar evangeliets förmedling från de himmelska hoven till mänskligheten. Millers budskap var inramat i tidprofetiornas sammanhang, och Habackuks två heliga tavlor gör det lätt att inse att Millers budskap framställdes grafiskt genom historiska linjer. ”Vermont” betyder ”ett grönt berg”, och enligt inspirationen är ”grön” en symbol för tro.

”Denna dröm gav mig hopp. För mitt sinne representerade det gröna snöret tron, och skönheten och enkelheten i att förtrösta på Gud började gå upp för min själ.” Christian Experience and

Teachings, 28.

Millers budskap formaliserades och framfördes från den trofasta kyrkan, ty ett "berg" i de sista dagarna är en "kyrka".

Och det skall ske i de sista dagarna, att berget där Herrens hus står skall bli fast grundat överst bland bergen och upphöjt över höjderna; och alla folk skall strömma dit. Och många folkslag skall gå åstad och säga: Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till den Jakobs Guds hus; han skall lära oss sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar. Ty från Sion skall lagen utgå och Herrens ord från Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Millers formaliserade prövningsbudskap kom från den trofasta församlingen, och publikationen kallad The Telegraph representerar ett budskap från himlen, liksom King James Bible gjorde; ty ordet "telegraph", som är bildat av två grekiska ord, betecknar ett budskap från fjärran. Det första ordet (tele) betyder "avlägsen eller långt borta", och det andra ordet (grapho) "att skriva eller nedteckna". Tillsammans betyder de "att skriva eller överföra på avstånd". År 1611 förmedlade Gud, genom framställningen av King James Bible, sitt budskap från himlen, och vid slutet av två hundra tjugo år förmedlade också Millers budskap, såsom det först formaliserades 1831 i Vermont Telegraph, Guds budskap från himlen. Detta budskap var den "ökade kunskap" som öppnades vid "ändens tid" år 1798, vilken därefter frambringade en trestegsprocess av prövning för den generationen. Denna historia var en förebild för Future for Americas historia.

Självständighetsförklaringen år 1776 representerar början på jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton. Den representerar början på Förenta staterna och identifierar därigenom begränsningen av självständigheten vid Förenta staternas slut. Future for America-budskapet identifierar, såsom namnet antyder, det slut som förebildas i början genom offentliggörandet av Självständighetsförklaringen. Tvåhundra-tjugo år senare, år 1996, erhöll den tjänst som hade producerat tidskriften The Time of the End den juridiska enhet som tidigare hade fått namnet Future for America. Det året utgavs The Time of the End magazine, som bestod av artiklar som hade varit publicerade i tidskriften Our Firm Foundation.

Namnet på tjänsten Future for America anknyter till historien om Självständighetsförklaringen, ty den publikationen markerade Förenta staternas början, och Jesus illustrerar alltid slutet genom början. Titeln på publikationen, The Time of the End, anknyter både till "ändens tid" år 1989, men också till nådatidens slut när Mikael träder upp. Det formaliserade budskapet i publikationen (Daniel elva, vers fyrtio till fyrtiofem) blev avförseglat genom Sovjetunionens sammanbrott år 1989 (ändens tid), och de verser som blev avförseglade framställer en följd av historien som går framåt från 1989 till dess att vers ett i kapitel tolv identifierar att Mikael träder upp och den mänskliga nådatiden avslutas.

Från offentliggörandet av Självständighetsförklaringen år 1776 till utgivningen av tidskriften The Time of the End förflyter två hundra tjugo år, och början och slutet behandlar samma profetiska ämnen. Utgivningen av The Time of the End sammanställdes av kapitel som först hade publicerats som artiklar i publikationen Our Firm Foundation, och representerar den profetiska sanningen att det, utan att hålla fast vid milleritrörelsens grundläggande sanningar (vilka är "our firm

foundation”), är omöjligt att förstå ”kunskapens tillväxt” vid ”ändens tid” år 1989.

Vägmärket som betecknas som ”ändens tid” och vägmärket som representerar ”formaliserandet” av budskapet i de parallella historieskeendena för den första och den tredje ängelns rörelser innehåller båda de profetiska elementen av de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. Nästa vägmärke i de parallella historieskeendena är budskapets bemyndigande, utmärkt genom nedstigandet av antingen ängeln i Uppenbarelseboken tio, den 11 augusti 1840, eller ängeln i Uppenbarelseboken arton, den 11 september 2001. Uppfyllelsen av det andra veropet i Uppenbarelseboken kapitel nio förde ängeln i Uppenbarelseboken tio ned, och uppfyllelsen av det tredje veropet i Uppenbarelseboken kapitel tio förde ängeln i Uppenbarelseboken kapitel arton ned.

I de parallella historieskrivningarna börjar det sena regnet ”stänka” vid den tidpunkt då ängeln stiger ned. Vid den tidpunkten blir budskapet ”förlänat kraft” genom bekräftelsen av den förutsagda händelsen. För milleriterna var det upphörandet av det osmanska väldet såsom uppfyllelse av Islams tidsprofetia i det andra veet i Uppenbarelseboken kapitel nio, vers femton. För de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse var det ”folkens vredgande”, en profetia om Islam i det tredje veet, vilket infaller under den sjunde basunens tid i Uppenbarelseboken tio, vers sju, som uppfylldes när New York Citys stora byggnader fördes till fall.

Var och en av de huvudsakliga vägmärkena i de parallella historierna har direkta förbindelser med den Underbare Talräknarens verk, han som sätter sin signatur på förhållandet mellan de två synerna som representerar två tusen tre hundra år och två tusen fem hundra tjugio år. De profetiska väktare som uppresas vid ängelns nedstigande blåser i en varningstrumpet som innefattar budskapet till Laodicea, vilket år 1856 var direkt förbundet med avförseglingen av det större ljuset om de ”sju tiderna”. Vägmärket med Habackuks två tavlor, framställda genom pionjärkartorna från 1843 och 1850, vilka båda grafiskt återger de ”sju tiderna”, framträdde mellan ängelns nedstigande och den ”första besvikelsen” i varje parallell historia.

Vägmärket för ”dröjsmålstiden” är direkt förbundet med den misslyckade förutsägelsen för 1843, vilken var en förutsägelse om uppfyllelsen av både de två tusen trehundra åren och även de två tusen femhundra tjugio åren. Midnattsropets budskap var identifieringen av den snart stundande uppfyllelsen av dessa två perioder av profetisk tid. Den stängda hushållningens ”dörr” vid det sista vägmärket identifierar uppfyllelsen av dessa två profetiska perioder och utmärker den punkt där den sjunde eller jubeltrumpeten börjar ljuda. Varje vägmärke i varje historia är direkt förbundet med ”de sju tiderna”, och ”de sju tiderna” utgör den tråd som binder samman båda historierna, och båda historierna representerar den sena regnens budskap.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”För dem som stöter sig på ordet och är olydiga” är Kristus en stötesten. Men ”den sten som byggnadsarbetarna förkastade har blivit hörnsten.” Liksom den förkastade stenen hade Kristus under sin jordiska mission burit vanvård och misshandel. Han var ”föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande: ... han var föraktad, och vi aktade honom för intet.” Jesaja 53:3. Men tiden var nära då Han skulle förhårligas. Genom uppståndelsen från de döda skulle Han förklaras vara ”Guds Son i kraft”. Romarbrevet 1:4.

Vid sin andra ankomst skulle Han uppenbaras som himlens och jordens Herre. De som nu stod i begrepp att korsfästa Honom skulle erkänna Hans storhet. Inför universum skulle den förkastade stenen bli hörnstenen.

”Och den som den faller på, honom skall den krossa till stoft.” Det folk som förkastade Kristus skulle snart få se sin stad och sin nation föröddas. Deras härlighet skulle brytas sönder och skinngas såsom stoftet för vinden. Och vad var det som fördärvade judarna? Det var den klippa som, om de hade byggt på den, skulle ha varit deras trygghet. Det var Guds godhet föraktad, rättfärdigheten förkastad, barmhärtigheten ringaktad. Människor ställde sig i opposition mot Gud, och allt det som skulle ha varit deras frälsning vändes till deras undergång. Allt det som Gud hade förordnat till liv fann de vara till död. I judarnas korsfästelse av Kristus låg Jerusalems förstörelse innesluten. Det blod som utgöts på Golgata var den tyngd som sänkte dem i fördärvet för denna världen och för den tillkommande. Så skall det bli på den stora yttersta dagen, när domen faller över dem som förkastat Guds nåd. Kristus, deras anstötens klippa, skall då visa sig för dem såsom ett hämnande berg. Hans anletes härlighet, som för de rättfärdiga är liv, skall för de ogudaktiga vara en förtärande eld. På grund av förkastad kärlek, föraktad nåd, skall syndaren förgöras.

”Genom många illustrationer och upprepade varningar visade Jesus vad följden skulle bli för judarna av att förkasta Guds Son. Med dessa ord vände Han sig till alla i varje tidsålder som vägrar att ta emot Honom som sin Återlösare. Varje varning gäller dem. Det vanhelgade templet, den olydige sonen, de falska vingårdsmännen, de föraktfulla byggmästarna, har sin motsvarighet i varje syndares erfarenhet. Om han inte omvänder sig, skall det öde som dessa förebådade bli hans.” Messias, s. 599, 600.